

Kardinal Josip Bozanić, nadbiskup zagrebački
Homilija na Misi prigodom obilježavanja 50. obljetnice smrti sluge Božjega fra Ante Antića
Župa Majke Božje Lurdske, Zagreb, 4. ožujka 2015. godine.
Liturgijska čitanja: *Jr 18,18-20; Mt 20,17-28*

Draga braćo i sestre!

1. Na današnji dan prije pedeset godina u Zagrebu je, 4. ožujka 1965. godine, blago u Gospodinu preminuo sluga Božji fra Ante Antić. Od dana njegove blažene smrti, 4. ožujka, do dana veličanstvenog sprovoda na Mirogoju, 8. ožujka, oblikovala se slika nepreglednog mnoštva, velike procesije vjernika, koja se duga četiri dana redala kroz samostan, kapelu i crkvu Majke Božje Lurdske u Zagrebu, da bi vjernici posljednji put pozdravili dobrog fra Antu i preporučili se u njegove molitve.

Oni koji su bili blizu svjedoče kako je fra Antino mrtvo tijelo četiri dana bez ikakvih zahvata prepariranja ležalo u samostanskoj kapeli Gospe Lurdske, a nikakav se zadah od njega nije osjećao. Ljudi su dolazili i donosili djecu da ih osjeni pokojnikov blagoslov. Kronicama, medaljicama, sličicama i drugim nabožnim predmetima dodirivali su pokojnika i njegov skroman lijes da im ti predmeti ostanu kao drage svete uspomene.

Dana 8. ožujka, u popodnevnim satima, sprovod na zagrebačkom Mirogoju vodio je tadašnji zagrebački pomoćni biskup Franjo Kuharić s ondašnjim splitskim biskupom Franom Franićem i skopskim Smiljanom Čekadom. Glavno nadgrobno slovo izrekao je isusovac p. Ivan Kozelj. On je istaknuo:

»Taj tako vidljivo u Bogu uronjeni čovjek koji je hodao među nama kao živa i neprestana molitva; taj prodorni njegov pogled koji je Bogom rasvijetljen znao, na najveće čuđenje, a kadikad i zaprepaštenje, čitati skrivene tajne srca; taj pognuti svećenik koji čedno gleda preda se, a proročkom vidovitošću zna pokazivati put u budućnost, nadasve ta neiscrpiva majčinska nježna dobrotu združena, ako je trebalo, s muževnom odlučnošću i energijom oca i čovjeka koji je svjestan da govori u Božje ime – sve je to privlačilo k ocu Anti vrlo mnogo duša« (Ž. Kustić, Tješitelj čudotvorni, str. 73-74).

Sprovod na Mirogoju završio je zanosnim pjevanjem zahvalnice *Tebe Boga hvalimo*. Nakon ispunjenih pet godina, 15. prosinca 1970. godine, fra Antino tijelo izvađeno je iz mirogojske grobnice. Tijelo, koje je ostalo sačuvano, stavljeno je u novi lijes i preneseno u novi grob u ovoj njegovoj crkvi Gospe Lurdske, u ulici kralja Zvonimira u Zagrebu.

2. Fra Ante Antić živio je krjeposno i bogobožno nastojeći upoznati i slijediti volju Božju. Rođen je 16. travnja 1893. godine u mjestu Šepurine (otok Prvić) kao šesto od desetero djece u kršćanskoj obitelji Tome i Tade rođene Vlahov. Kršten je 8. svibnja 1893. godine. Svečane redovničke zavjete u Provinciji Presvetog Otkupitelja polaže u Makarskoj 1. studenoga 1915. godine. Za svećenika je zaređen u Šibeniku 29. srpnja 1917. godine. Od godine 1917. pa do 1956. on je prvotno pomoćnik magistra klerika u Makarskoj, zatim meštar novaka u Zaostrogu (1919.-1920.), potom magistar u Makarskoj, te konačno u Zagrebu. Za života su ga smatrali svetim, a još više nakon smrti, jer je svojim savjetima i molitvom mnoge čudesno utješio. Na njega možemo primijeniti riječi proroka Jeremije kako mudrom čovjeku ne može nestati savjeta (usp. Jr 18,18).

Sluga Božji kardinal Kuharić, čije ćemo se obljetnice smrti spomenuti idući tjedan, zabilježio je ovo: »Kad sam se prvi put kod njega ispovjedio u Samoboru kao samoborski župnik, kazao mi je da ima za mene jednu tajnu i dao mi neke savjete u vidu te tajne. Nije kazao o čemu se radi, ali mislim da je vidio moju budućnost u biskupskoj službi«.

Kardinal zatim nastavlja: »Koliki su svećenici, redovnici, redovnice, vjernici laici, mladi i odrasli u ocu Anti Antiću nalazili sigurnog vodiča na strmim Božjim stazama u svetost. Koliki su njegovi klerici, povjereni mu od 1917. do 1956. imali u njemu čvrstog i blagog, jasnog i brižnog odgojitelja!« (Posvećeni život i sluga Božji o. fra Ante Antić, str. 359).

3. Draga braćo i sestre, danas smo u Evandjelju slušali kako Isus po treći put svojim učenicima pretkazuje muku koju treba podnijeti. Tri puta Isus

priprema apostole i najavljuje im svoju muku govoreći o onome što će se dogoditi; kako će biti osuđen, izrugaan, izbičevan, razapet... I svaki se put u Evandjelju pojavljuje isti scenarij. Učenicima su druge misli na pameti. Ne razmišljaju o onome što im sa svom jasnoćom govori njihov Učitelj. Oni misle na ispunjenje svojih ambicija.

Poslije prve najave apostol Petar se sablažnjava i odrješito izjavljuje: »Bože sačuvaj, Gospodine! Ne, to se tebi ne smije dogoditi!« (Mt 16,22). Nakon drugog navještaja, učenici između sebe raspravljaju tko je među njima najveći. Nakon treće najave Zebedejevi sinovi po svojoj majci prezentiraju ambicioznu molbu.

Isus govori o mucu i poniženju, a apostoli traže časti i privilegirana mjesta: »Reci da (...) u tvome kraljevstvu sjednu uza te, jedan tebi zdesna, drugi slijeva« (Mt 20,21).

Dragi vjernici, to nam pokazuje kako je Isusova muka bila potrebna da bi se promijenila ljudska srca. Niti riječi samog Gospodina Isusa nisu bile dovoljne. Nasuprot tolikim dobrim riječima, u našim se srcima javljaju ne dobre misli, ispunjene egoizmom i pohlepom. Ponekad i ne shvaćamo kako neke želje nisu po Božju. Uistinu je potrebno da Krist promjeni naše misli i srca unoseći ih u vatru svoje muke.

Isusa ne uznemiruje ni neumjesna molba dvojice braće. On mirno odgovara: »Ne znate što ištete« (Mt 20,22). Da bi se došlo do slave treba proći mnoge kušnje. Apostoli su prihvatili kušnju, ali nisu postigli željeni cilj. Tako je to u duhovnom životu. Kušnja mijenja čovjeka te on na kraju čezne ne za zemaljskim, nego za višim darima.

Isusova se slava postiže ako se puno ljubi, ako se služi sve do polaganja svoga života za druge. »Tko hoće da među vama bude najveći, neka vam bude poslužitelj. I tko god hoće da među vama bude prvi, neka vam bude sluga« (Mt 20,27).

Što više otvaramo svoja srca Isusovoj mucu, to bolje upoznajemo u čemu je prava radost, prava slava, ispunjen život. Isus nas uči da je veličina u služenju, u ljubavi kako je On ljubio, sve do žrtve vlastitoga života.

4. Godine 1926. (16. listopada) dobri fra Ante prikazao je Bogu žrtvu svoga života i obvezao se na posebne čine pobožnosti i pokore za svoje klerike. U toj posveti piše:

»Sve ti ovo obećajem, milosrdni Bože, kao žrtvu tvojoj milosrdnoj ljubavi i da im dadeš: Oče Nebeski – svoju svetu ljubav, Vječni Sine – svoga Svetoga Duha, Duše Sveti – svoju mudrost i sedmerostruke darove svoje... Bože moj, daj mi veliku jakost, promijeni mi srce, rasvijetli pamet, ojači volju. Sjedini me u Božanskoj Majci svojoj sa sobom... Čuvat ću ih kao zjenicu oka svoga jer ih ti ljubiš, jer si ih ti izabrao. Daj da ovo ispunim. Povećat ću odricanje, nastojanje, mrtvenje za njih« (AS-I,2).

Fra Ante je bio po Isusovu uzoru poslužitelj svojim klericima i tolikim drugima, u ispovijedi i duhovnom vodstvu, svećenicima, redovnicima, redovnicama te vjernicima laicima. Ljudi su to prepoznali i zato su k njemu hrlili, za života i poslije njegove blažene smrti. On živi u vječnosti, ali nam je svima bliz. Njemu se utječemo u svojim molitvama. Tražimo njegov zagovor za sebe, za svoje obitelji, djecu, mlade, za bolesne, potrebne i nemoćne; za domovinu Hrvatsku i Crkvu u hrvatskom narodu.

Molimo dobrog Boga da svoga vjernog slugu oca Antu Antića pridruži časti oltara u zajedništvu s Presvetom Bogorodicom Marijom, blaženim Alojzijem Stepincem te svim hrvatskim svecima i blaženicima. Amen.